

diuen ja bastant en favor de l'utilitat de la ciència en agricultura; però cal recordar que tota la moderna agricultura, tant la que és practicada a la nostra terra com la dels països més avançats, és fruit directe de la investigació científica; des de l'aplicació dels adobs a la lluita contra les malalties, des de la creació de varietats resistents a malures o més productives, a la maquinària, al perfeccionament de les races animals, etc., tot és conseqüència d'estudis fets en laboratoris perdent el temps entre matrassos i provetes i aparells de precisió.

Nosaltres creiem que si la nostra agricultura i la nostra indústria són com són ho deuen precisament a la manca d'estudis i d'investigació i a l'haver procedit quasi sempre empíricament.

Comprenem, però, que aquest estat d'esperit, inicialment existent a tot arreu del món entre els pagesos, és en bona part fruit de la incompetència de moltíssims dels tècnics que hem patit, els quals amb llurs errors i amb llur buida suficiència han destruït els gèrmens de confiança. De les equivocacions de tècnics incompetents, però, no cal culpar la ciència, car això seria confondre la religió amb els capellans.

Es necessari que la nostra gent es convenci que sense una ciència que acompanyi i dirigeixi no pot haver ni bona agricultura ni bona indústria. Els pagesos en lloc de inhibir-se o de somriure amb desconfiança, haurien de moure's perquè una legió d'homes es dediqués constantment a l'estudi dels problemes de la terra.

Una troballa feta després de pacients recerques en el laboratori, pot representar, com la del doctor Woronoff, molt milions de pessetes de beneficis en el camp de l'aplicació pràctica.

AUGUST MATONS

A la vigília de l'Exposició internacional d'Avicultura

A l'escriure aquest article, està a punt d'obrir-se l'Exposició internacional d'Avicultura en el Parc de Montjuic.

Voldríem, en les ratlles que segueixen, marcar una orientació als avicultors i als amants de la cria d'aviram de Catalunya, respecte la conducta a seguir en l'Exposició i principalment per l'actuació que haurien d'observar després de la clàusura d'aquest Certamen internacional.

És de creure que l'Exposició serà molt visitada, i si nosaltres tinguéssim una mica d'influència amb el lector, recomanariem a tothom que tingués aviram, que anés a veure-la. En ella, s'hi exposaran la major part de races d'aviram d'Europa i d'Amèrica, sobretot aquelles que des de molts anys han sigut objecte de pràctiques zotècniques i que per això figuren en els principals catàlegs de bèsties selectes.

D'entre les races curosament menades, no els exemplars mitjans ni inferiors seran a l'Exposició representats, sinó els millors tipus de cada una d'elles. El visitant que cregués veure en un lot de Malines la representació planera d'aquesta raça, estaria equivocad. Per portar galls i gallines a l'Exposició no s'ha anat al primer galliner que s'ha trobat de cada raça, prenent un gall i un parell de gallines facturant-les a Barcelona.

Els concurrents a Exposicions internacionals solen ésser gent de dues categories: una, de gent rica que té per suprema ocupació, sens atendre el problema econòmic, la de posseir el millor galliner o els subjectes més notables d'una raça determinada; altra categoria, la d'industrials que necessiten de l'existència de Concursos internacionals per tal de que els serveixin d'anunci dels seus galliners. Però el pagès, la dona que cuida l'aviram i que de l'aviram en treu un rendiment positiu, aquest continua amb les gallines a casa seva i no assisteix a Exposicions internacionals.

A l'Exposició internacional de Barcelona, com a totes les Exposicions d'aquesta naturalesa, l'interès quedarà compartit entre els avicultors d'honor, aquells que tenen el gust o el caprici d'ésser propietaris dels millors exemplars d'una raça, costi el que costi, i entre els industrials de l'avicultura, o sigui d'establiments on a més a més de produir diverses races, ofereixen als compradors mobiliaris complets de galliners, aliments, específics, remeis contra les malalties, etc.

Una Exposició internacional és sempre convenient visitar-la. A part de la pompa amb què es solen realitzar actes d'aquesta mena, el visitant no pot menys que admirar fins on, emprant mètodes zotècnics, es pot arribar en el desenrotllament i perfeccionament de les races, el mateix si estan destinades, principalment, a la producció d'ous, com a la de carn, o ambdues a la vegada, sens oblidar l'aprofitament de les plomes.

Hi hauran moltes pageses que en llegir el gran nombre d'ous que pon la gallina de raça Leghorn, o en admirar el volum de la Faverolles, o de la Conxinxina es sentiran avergonyides de posseir en els galliners de casa llur una aviram que posa molts menys ous, o de quasi de la meitat de pes. I no seran poques les pageses que els vindran ganes d'ad-

quirir ous o exemplars estrangers per canviar les bèsties dels seus galliners.

En arribant a aquest punt, si que voldríem poguer expressar a cada una de les pageses que tinguessin intenció de poblar els galliners de races exòtiques, les reflexions que anem a fer.

Molt bé — repetim, — que es visiti l'Exposició, que es frueixi tot el possible admirant superbs exemplars; que un hom s'entretengui mirant el material avícola i que a base d'aquest es pensi amb les reformes que es podrien implantar en el propi galliner.

Mes, quant a l'adquisició d'exemplars exposats — llevat d'ésser un ricatxo, pretendent a assistir a altres Exposicions internacionals, o bé un industrial de l'avicultura — abans de comprar, cal preguntar-se si econòmicament l'adquisició d'exemplars estrangers i els productes llurs donaran bon resultat.

Per a que els animals d'una raça estrangera prosperin en un altre país, són necessàries dues condicions: primera, que existeixi certa analogia de clima; segona, que la raça sigui tractada igual com ho era en el seu propi país.

Catalunya essent un país mediterrani, totes les races dels països que no són de la Mediterrània, o d'aquells altres que es troben sots la seva influència, difícilment arribaran a aclimatar-se. Aclimatar-se, parlant zootènicament, no vol dir solament viure, sinó prosperar i produir com en el país originari. Els exemples de degeneració són abundants i variats en aquest cas; és inútil en països mediterranis conservar la puresa de la raça a la segona o tercera generació, si la raça és una del Nord, o d'altre país diferent del nostre.

La degeneració s'accentua més de pressa si l'alimentació, la higiene i la tria de reproductors no es practica en la mateixa forma com ha sigut constituïda la raça. Una raça de gallines habituada des d'algunes generacions a l'alimentació màxima, sotmesa després a una alimentació ordinària, és a dir, tal com es practica en les nostres masies, causarà forçosament una baixa en la producció d'ous i una disminució en el pes.

Per regla general, els animals especialitzats a una forta producció, solen ésser molt més receptibles a les malalties, que no pas les gallines de producció mitjana. Solament una higiene rigurosa i una vigilància acurada poden impedir, en certa manera, l'aparició de malalties. Però hem de confessar que la higiene en la majoria dels masos és una cosa que es fingeix ignorar.

Ni amb alimentació apropiada, ni amb pràctiques higièniques es podrien encara servir totes les propietats que caracteritzen una raça

estrangera, si no es tingués compte amb la reproducció. És una qüestió sabuda per tots els avicultors intel·ligents que, malgrat de constituir un galliner amb gallines i galls de geneologia excellent, deixant-los reproduir lliurement, al cap d'unes quantes generacions, el tipus i la producció tendeixen al tipus i producció mitja de la raça.

En les races de forta producció, sembla que la parada no tingui estabilitat. O es va endavant o enrera. Per marxar de recules no cal més que descuidar la tria de reproductors. Per progressar és indispensable que a cada generació s'escolleixin els reproductors que han de perpetuar la raça.

Les nostres pageses no tenen pas la instrucció avícola convenient per a servir, com a l'estranger, les propietats de les races que seran presentades a l'Exposició.

Per tots aquests motius segueixo creient que el millor que pot fer el visitant català a l'Exposició és aprendre el que pugui, mes no comprar reproductors.

Les reflexions que s'acaben de transcriure semblarien manifestar una conformitat amb l'actual manera d'explotació aviar. Però no és així. L'interès que ha guiat sempre les nostres intencions ha sigut el d'obtenir per la nostra pàtria millores positives, tot evitant que les innovacions causessin la més petita pèrdua.

El que pensem nosaltres respecte la millora avícola, es concreta en els següents extrems:

Primer. Les races indígenes de Catalunya són les més a propòsit pels nostres galliners.

Les races de gallines que posseïm són diverses, i poden, el cap de poques generacions, assolir un grau de perfecció comparable amb el de les races més excellentes que tenen els països de clima idèntic al de Catalunya.

Segon. Caldria per medi de conferències, de fullets i de Concursos comarcals, anar instruint les pageses per a que es desfessin d'alguns prejudicis i adquirissin nous coneixements respecte l'explotació d'aviram.

Tercer. Que hi hagués un o més centres de producció d'ous i pollets de les races pròpies de Catalunya, per tal de facilitar l'adquisició de reproductors de raça pura per anar ràpidament a l'eliminació dels animals mestissos o mesclats.

I, bé; aquesta millora s'ha començat. Hi ha en els galliners de l'Escola Superior d'Agricultura sis lots compostos de set gallines i un gall; cada un d'ells representen una raça catalana. Actualment s'obtenen ja els pollets de la segona generació.

Amb aquest treball hi ha el propòsit de fixar definitivament el tipus

de cada raça, tot escollint a cada generació els millors subjectes. De manera que dels sexanta o setanta pollets que produeixen cada lot, solament se'n trien vuit per la reproducció.

Pensem que al cap de quatre generacions ultra haver fixat el tipus, s'haurà millorat considerablement la raça.

La tasca de divulgació avícola l'estan fent els Serveis de Ramaderia, ja sigui per medi de Concursos, conferències, fullets, consultes, tractament de malalties, etc.

Finalment, el tercer extrem, es podrà posar en pràctica així que la labor realitzada en els galliners de l'Escola es dongui per acabada.

I quan les nostres races siguin depurades, que no presentin ja senyals de creuaments; quan s'hagi practicat la millora que es farà — i que s'està fent — amb la producció, llavors aquestes races les podrem comparar amb les millors dels països similars al nostre, i llavors també nosaltres podrem oferir als estrangers exemplars de primera qualitat, tot procurant que alguns aficionats rics presentin orgullosament lots de races catalanes a les Exposicions internacionals, en tant que les nostres pageses en llurs masies obtindran amb les races del país, els beneficis que no donaran mai les races estrangeres a Catalunya.

M. ROSSELL I VILA.

Un agricultor parla de màquines

SEMPRE hem treballat per la generalització de la maquinària agrícola a la nostra terra. Estem fermament convençuts que un nombrós i adequat utilatge fóra un dels factors que més contribuirien a obtenir un alt rendiment de productivitat. Si la variada topografia de algunes comarques i la parcel·lació excessiva poden representar un obstacle a l'ús de les grans màquines, es troben en el mercat, cada vegada més, models reduïts que es proposen satisfer les característiques de la nostra agricultura.

En aquesta campanya en favor de la propagació de la maquinària ens plauria tenir-hi la cooperació d'aquells agricultors més innovadors, que usant aparells no gaire generalitzats encara, han pogut veure, dia darrera dia, els seus aventatges i defectes, en el nostre ambient rural. Les dades pràctiques, d'observació directa així recollides, no és dubtós que marcaran una orientació ben profitosa per tots.